

Lezing Yvonne Kroonenberg

Psychologie van de koude grond

Yvonne Kroonenberg gaf op dinsdag in het bijzijn van haar hondje een lezing voor een vol Henkenshage. (Foto Cor van Oorschot)

Hoewel 'n enkele man zich in het hol van de leeuw waagt, zijn het toch vooral vrouwen die de lezing van Yvonne -alles went behalve een vent- Kroonenberg bijwonen. Voor Yvonne was het schrijven voor o.a. Margriet en Playboy het begin van haar schrijverscarrière. In de jaren 80 van de vorige eeuw hing zij haar lier aan de wilgen d.w.z. hief zij haar praktijk als psycholoog op om zich volledig aan het schrijven te wijden.

Voor haar laatste boek *Familieblues* heeft ze, bij de tijd als ze is, gebruik gemaakt van social media. Ze heeft met 140 mensen gesproken over hun familierelaties. Het onderwerp behoeft weinig introductie, de -soms schrijnende- verhalen kwamen vanzelf. De titel ontleent ze aan de emotie die ze voelt na een familiebezoek. Ze omschrijft dit als 'een soort melancholie'. Ook haar eigen familierelaties neemt ze onder de loep: "met een belijdend atheïst als vader deden we nergens aan, behalve aan Sinterklaas, want daar kon hij niet omheen". Over haar moeder: "ik hield wel van d'r, maar niet zo heel veel". Verder passeren zielige schoondochters, boze schoonmoeders, hulpeloze echtgenoten, bezorgde broers, kinderlijke moeders, liefdeloze vaders en domme schoonzons de revue. Alles komt voorbij. Bij het maken van dit boek zocht Kroonenberg de psychologie weer op, omdat ze wetmatigheden wilde ontdekken. Bijv. "die erge schoonmoeders die worden allemaal heel oud". Alhoewel ik waag te betwijfelen of dit wetenschappelijk onderbouwd is lijkt dit voor het slagen van de avond geen bezwaar; er wordt veel gelachen. De verhalen van Yvonne Kroonenberg zijn zeker boeiend, maar haar psychologische conclusies zijn oppervlakkig. Het is allemaal vrij onsamenhangend en tegelijkertijd grappig. Niet wetenschap-

pelijk onderbouwd, wel onderhoudend. Ze debiteert stellingen alsof het de waarheid is en spreekt met *dédain* over anderen. Tijs van den Brink, bij wie ze te gast was, verft zijn haar. En Rita Verschuur die ze Vermeer noemt heeft het allemaal niet door, die moeizame relatie met haar moeder. In juni bezocht ik een lezing van Rita Verschuur en er is geen groter contrast denkbaar tussen 2 lezingen dan die van Kroonenberg en Verschuur, dit terzijde. Yvonne, die op dinsdag met haar hondje Sint-Oedenrode bezoekt, oogst niet alleen gelach. Ze krijgt vanuit de zaal ook waardering voor haar steun aan organisaties die zich inzetten voor mishandelde dieren. Mijn psychologie van de koude grond: Yvonne houdt niet zo van mensen, om over kinderen maar helemaal te zwijgen en richt haar liefde op dieren. Die liefde lijkt wel onvoorwaardelijk te zijn. Amen!

Hanneke Hermes